

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττομενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασέρου εις την χάραν όλων δημοσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστόν και χρησιμώτατον εις τους παιδάς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικῶν δὲ 7. — Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταίαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0. 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Εὐρυκτείου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'. — Τόμος 14^{ος} Ἐν Ἀθήναις, 14 Φεβρουαρίου 1904 Ἔτος 26^{ον} — Ἄρθρ. 7

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΑΓΟΥΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια).

Ἐγνωρίζε λαίμακρα τὸ ἐπάγγελμα του καὶ ἦτο εὐκόλον νὰ προσδεθῆ ἐντίμως εἰς τὸ ναυτικὸν στάδιον, ἂν τὰ τρομερὰ πάθη του, ἡ ἀγρία φιλοχρηματικὴ του, ἡ ἀπειροσ φιλार्χία του δὲν τὸν ἐρρίπταν εἰς τὴν ὄδον τοῦ ἐγκαλήματος. Ἄλλως τε ἦτο τῶσον πλούσιος, ὥστε κατώρθοι νὰ κρύβῃ τὴν μοχθηρίαν του ὑπὸ τὴν τριχόβητα τοῦ θαλασσοῦ, καὶ τῶσον τὸν ἐδοξοῦσεν ἡ τύχη του ὥστε ποτὲ δὲν εἶχεν ἐμπνεύσῃ τὴν κίραμιτράν ὑποψίαν εἰς τοὺς ἐφοπλιστάς ἰδιοκτείας τοῦ πλοίου του.

Ὁ ναύκληρος Τζῶν Κάρπεντερ, ἀνθρώπος σαρξίνα ἐτών, κοντότερος, ἀλλὰ πολὺ δυνατός, ἐφαίνετο ἐντελῶς διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν Χάρρη Μάρκελ, μὲ τὸ σπουδὸν ἐξωτερικὸν του, τοὺς ὑποκριτικὸς τρόπους του, τὴν εὐκολίαν που εἶχε νὰ κολακεύῃ τοὺς ἀνθρώπους, τὴν ἐμφανὸν πλουρησίαν του καὶ τὴν κρυφιοσίαν του. Ὅχι ὀλιγωτέρων φιλοχρηματός, ἦτο τῶσον ὠμὸς τὴν ψυχὴν ὅσον καὶ ὁ καπετάνιος του, καὶ ἐξήσκει ἐπ' αὐτοῦ ἀπάσιάν ἐπιρροήν, τὴν ὁποίαν προθύμως ὑφίστατο ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Ὁ τρίτος ἀπὸ τοὺς καθημένους εἰς τὸ ἴδιον τραπέζι, ἦτο ὁ μάγειρος τοῦ Χαλίφαξ, ὁ Ρανουὰς Κωφ, ἔχων ἰδιοσχετικὴν τὴν καταγωγήν. Ἀφωτισμένους καὶ αὐτὸς ἐξ ἐλοκλήρου εἰς τὸν καπετάνιον του, ὅπως ἄλλως τε ὅλοι οἱ σύντροφοί του, ἀξίζεν, ὅπως αὐτοί, ἐκατὴν φέρας τὸ σκόδι τῆς κρημάλας διὰ τὰ ἐγκαλήματα, τὰ ὁποῖα ἐκάμε μαζί τῶν εἰς τὸν Εἰρηνικὸν κατὰ τὰ τρεῖς τελευταῖα ἔτη.

— Δὲν εἰκόπομε πιά νὰ μείνωμε ἐδῶ! ἔλεγεν ὁ Τζῶν Κάρπεντερ μὲ χλιμχλήν φωνήν. Πρέπει ἀπόψε κι' ὅλας νὰ φύγωμε

ἀπὸ αὐτὴ τὴν ταβέρνα... Ἡ αστυνομία μᾶς πῆρε μυρουδιά, καὶ, ἀμὰ ξημερώσῃ, θά μιν ξινατασκώσου!

Ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν ἀπήντησεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἦτο τῆς γνώμης, ὅτι οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς ἔπρεπε νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Κουίνσταουν πρὶν ἀνατελεῖν ὁ ἥλιος.

— Πολὺ ἀργεὶ ὁ Οὐίλ Κόρτης! παρετήρησεν ὁ Ρανουὰς Κωφ.

— Ἐ! θιρθῆ, τί θά κάνῃ;... ἀπήντησεν ὁ ναύκληρος. Ἔρρει πῶς τὸν περιμένον ἐδῶ, κ' ἐδῶ θά μιν βρῆ.

— Ἄν δὲν μιν κάνουν τὰ λαγωνικά τῆς αστυνομίας νὰ το σταθώμε ἀπ' ἐδῶ, παρετήρησεν ὁ μάγειρος, ρίπτων ἀήσυχα βλέμματα πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

— Ὅπως δὴ ποτε, διεκλήρυσεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, εἶνε φρονίμον νὰ μείνωμεν ἐδῶ! Ἄν ἡ αστυνομία ἐλθῇ νὰ κάμῃ κ' ἐδῶ ἐρευνας, ὅπως 'ς ὅλας τὰς ταβέρνας τῆς συνοικίας, δὲν θὰ σταθώμε νὰ μιν πιάσῃ... Εἶνε ἡ πίσω πόρτα καὶ θά το κάψωμε λάσπη, ἀμὰ δοθῆ τὸ παρομιρὸ...

Ἐπὶ τινὰ ἀκέραια λεπτὰ, ὁ καπετάνιος καὶ οἱ δύο σύντροφοί του περιώρισθηδὸν εἰς τὸ ν' ἀδειάζουν τὰ ποτήρια τῶν, πρὶν ἦσαν γεμάτα μὲ γ' ρ ὁ γ' ἀπὸ αὐτοῦ. Ἦσαν ἀχί- ἔδν ἀβρατοὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς αἰθούσης, τὴν ὁποίαν ἐξωτικῶν τρεῖς μόνον ῥάμνη ἀερίφωτος. Ἀπὸ πρὶν τοῦ ἠκούσασθαι μεγάλην ὀχλοσθῆ, κρότους παγκίων καὶ στακτιῶν μετ' ἀκροφῶν, τὸν ὁποῖον ἐκλύπτει ἐνίστα κρημιά τραπέζι, πρὸς σκλήσις τοῦ ταβερνα- ῤῥῆ καὶ τοῦ βροῦθου τοῦ, πρὶν ἐγγίνετο δεκά κρημιάτιὰ διὰ νὰ ὑπερητήθουν τὴν πρὸς- σιυχὴν παλατιῶν τῶν.

Ἐκεῖτα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀρχίζαν ἐξερῶα τὸς καυγάδες καὶ τὸς γροθιάς. Καὶ αὐτὸ ἐφθεῖτο περισσότερο ἀπὸ αὐτοῦ ἄλλο ὁ Χάρρης Μάρκελ, ὅ ὅτι αὐτὴ ἡ φασαρία ἐνδεγόμενον ἦτο νὰ προσελκυσθῇ τοὺς αστυβόλακας εἰς τὴν ταβέρναν, καὶ οἱ κάκιστοι τότε ἀπρ-

Ἡ κομμοθήκη ἀπ' ἐξω φωνῆς καὶ ἐπελάματα... (Σελ. 51, στ. α')

δώς ήτο φόβος μήπως αναγνωρισθούν.

Είς την σειράν της συνομιλίας, είπεν ο Τζών Κάρπεντερ :

— Άρκεί μονάχα ναύρη καιμιά βάρκα ο Ούιλ Κόρτης και να τα καταφέρη να την πάρη.

— Αυτήν την ώρα θα τώχη κάμη κι' όλας, απήντησεν ο καπετάνιος. Μέσα στα λιμάνια, πάντα εύρισκονται βάρκες δεμένες στο μάλο χωρίς τον βαρκάρη. Δεν είνε δύσκολο να ηρθής μέσα και να λύσης όποια θέλεις... και ο Κόρτης τώρα πια θα την έχη πάρη σε μέρος ασφαλισμένο...

— Μά οι άλλοι επτά; ήρώτησεν ο Ρανουάς Κώρ,θά μπορούσαν να πάνε εκεί;

— Βεβαίωτατα, απήντησεν ο Χάρρης Μάρκελ, αφού έτσι εμείναιμε σύμφωνοι, και θα καθήσουν εκεί να φυλάγουν τη βάρκα, έως τη στιγμή που θα μπηκάρωμε!

— Αυτό πο μ' άνησυχεί, παρετήρησεν ο μάγειρος, είνε ότι έχομε μία ώρα εδώ, και ο Κόρτης δεν εφάνηκε ακόμα!... Μήπως και τον έπιασαν;

— Κ' εμένα μ' άνησυχεί περισσότερο, επρόθεσεν ο Τζών Κάρπεντερ, να μάθω άν το καράβι είνε άραγμένο στη θέσι του ακόμα...

— Εκεί είνε ακόμα... είμαι βέβαιος! απήντησεν ο Χάρρης Μάρκελ.

Αφού έδωκεν αυτήν την απάντησιν προς τόν ναύκληρόν του, έμεινε πάλιν σιωπηλός ο Χάρρης Μάρκελ. Έσπυλλογίζετο την κινδυνώδη θέσιν των, της οποίας όπω;δήποτε έπλησίαζεν ή λύσις.

"Η του ύψους, ή του βάθους! Και επειδή είχε κεποιθήσει εις τας πληροφουρίδας του, επανέλαβε μετ' άλλων:

— "Όχι... το καράβι δεν έφυγε, διότι αύριον μόλις πρόκειται να σαλπάρη... Και ιδού ή απόδειξις!

Έβγαλεν από την τσέπην του ένα κομμάτι έφημερίδος, και εις τας ναυτικάς ειδήσεις της ανέγνωσεν:

"Ο «Γοργός» εύρισκεται άκέρμη άγκυροβολημένος εις τόν λιμενίσκον Φάρμαρ του όρμου Κόρκ, έτοιμος προς άπαρσιν. Δεν άναμένει πλέον παρά την άριξίν των επιβατών του διά τας Άντιλλας. Άλλως τε ο άπόπλους του δεν επιβραδύνεται, διότι είχαν έρισθη διά την 30 τρέχοντος. Οι βραβευθέντες μαθηταί της Άντιλιανής Σχολής θα επιβιβασθούν κατά την ήμέραν εκείνην, και ο «Γοργός» άμέσως θα εκκλεύση, καιρού επιτρέποντος."

Λοιπόν, με το πλοϊόν που είχε ναυλωθή διά λογαριασμόν της κυρίας Σέυμουρ εσκόπευαν να φύγουν οι κακούργοι!... Βεβαίως, δεν ήτο δυνατόν να ύποτεθ ή ότι είχαν συνανόχους μεταξύ των ναυτών του πλοισάρχου Παξτων! Έσκόπευαν άρά γε να κυριεύσουν το πλοϊόν ες έφοδου, και ν' απαλλαγούν

μέ τρόπον βίαιον από το πλήρωμά του; Από τέτοιους κακούργους που έπαιζαν την ζωή των εις αυτό το παιχνίδι, όλα ετρέπε κανείς να τα περιμένη.

"Ήσαν δέκα, και βεβαίως δεν είχε περισσότερους ναύτας ο «Γοργός». Με αυτούς τούς όρους, όλα αι πιθανότητες ήσαν με το μέρος των..."

Έβλεκε πάλιν ο Χάρρης Μάρκελ εις την τσέπην του το κομμάτι της έφημερίδος, ή οποία του είχε πέση στα χέρια, ενώ εύρισκετο ακόμη εις την φυλακήν, και επρόθεσεν:

— Σήμερα έχομεν 29... Απόψε λοιπόν το καράβι θα μείνη άραγμένο, και άν ακόμη ήλθον κ' εμπαρακάρισαν οι επιβάται του... το όποιον δεν μου φαίνεται πιθανόν... Τότε δεν θα χώμε να κάμωμεν μόνον με το πλήρωμά του.

Έννοεσται ότι, και μαθηταί της Άντιλιανής Σχολής άν ήσαν μέσα, πάλιν θα έκαμαν το τόλμημά των οι πειραταί... Θα έχυνετο ίσως περισσότερο αίμα, αλλά γιτ τέτοια μικροπράγματα δεν έκολουσοιζόντο αύτοί οι αλιτήριοι!

Έν τούτοι, ή ώρα επερνούσε και ο Κόρτης δεν εφάνετο. Είς μάτην ή τριανδρία, άμα άνοιγεν ή θύρα, εκύτταζαν με προσοχήν έλους τούς νεοερχόμενους.

— "Έχει γούστο να τον έτσάκωσαν οι π ό λ ι σ μ ε ν ! είπεν ο Ρανουάς Κώρ.

— Άν τον έπιαναν, δεν θ' άργούσαν να μας πιάσουν κ' εμάς... απήντησεν ο Τζών Κάρπεντερ.

— Και όμως, επρόθεσεν ο Χάρρης Μάρκελ, και τη θηλειά να του βάλουν στο λαϊμό, ο Κόρτης δεν είνε άνθρωπος γιτ να μας προδώση.

— Δεν ήθελα να 'πώ αυτό, απήντησεν ο Τζών Κάρπεντερ. Μπορεί όμως να τον έν γνώρισαν οι άνθρωποι της άστυνομίας, και να τον πήραν το κατοκιν, ενώ έρχότανε στην ταβέρνα... Άν είνε έτσι, όλες οι πόρτες είνε πικσιμένες, και κοιπίστε να φύγετε του λόγου σχε!

Ο Χάρρης Μάρκελ δεν απήντησε, και σιωπή επεσράτησε δι' όλιγα λεπτά.

— Άν επήγαινε κανένας μας... μήπως και τον συναντήση;... είπε κατόπιν ο μάγειρος.

— Την κάνω εγώ αυτή την παληκαριά, άν θέλετε, επρότεινεν ο ναύκληρος.

— Πήγαίνε, είπεν ο Χάρρης Μάρκελ, και μήν απομακρυνθής πολύ... Ο Κόρτης μπορεί να ρθη έν τώ μεταξύ. Άν όης τούς π ό λ ι σ μ ε ν εγκαιρίως, γύρισε στη στιγμή, και θα φύγωμε από την πίσω πόρτα, πριν προφθάσουν να μπουν στην ταβέρνα.

— Τότε όμως, παρετήρησεν ο Ρανουάς Κώρ, δεν θα μας βρη εδώ ο Κόρτης.

— Τι να κάμωμε; τίποτε άλλο δεν γίνεται! διεκήρυξεν ο άρχιπειρατής. Πολύ στενόχωρα ήσαν τα πράγματα.

Έπρεπε να κάμουν τα άδύνατα δυνατά διά να μην πιεσθούν. Άν απετόγγανε το σχεδίόν που είχαν διά τόν «Γοργόν», άν ο Χάρρης Μάρκελ, ο Τζών Κάρπεντερ και ο Ρανουάς Κώρ δεν κατόρθουσαν να εύρουν τούς συντρόφους των την νύκτα, θα έκαμαν νέας αποφάσεις, ίσως μάλιστα να παρουσιάζετο καιμιά άλλη εύκαιρία... Επ'ι τέλος, δεν ήμπορούσαν να λογοριάζουν άσραλη την ζωή των, παρά άν έφευγαν από την Κουίνστώου.

Ο ναύκληρος άδειασε διά τελευταίαν φοράν το ποτήρι του, έριψε ταχύ βλέμμα έως την άλλη άκραν της αίθούσης, και επέρασε άνάμεσα στές παρές διά να φθάση έως την θύραν του όρμου. Έβήκεν έξω, και την εκλείσε.

"Ήτον όκτώμησ η ώρα, αλλά δεν είχε νυκτώση ακόμη. Κατά την εποχήν αυτήν του θεριού ήλιοστασιού, αι ήμέραι είνε μακρόταται..."

Ο ύδρανός όμως ήτο σκεπασμένος. Πυκνά σύννεφα είχαν σωρευθή εις τόν ορίζοντα, από τα σύννεφα εκείνα που φέρουν καταιγίδας, όταν κάμνη πολλή ζέστη. Η νύκτα θα ήτο σκοτεινή, και τó φεγγάρι, που ήτο στην αρχήν του άκέρμη, είχαν εξαφανισθη προς την δύση.

Δεν επέρασεν ούτε πέντε λεπτά της ώρας, και ή θύρα της «Κυανής Άλώπεκος» ήνοιξε πάλιν. Ο Τζών Κάρπεντερ επέστρεψεν. Ένας άνθρωπος τόν συνώδεσε, εκείνός που επεριμένα, ένας ναύτης κοντός και ρωμαλεώτατος, με τόν σκοπόν του χωμίον σχεδόν επάνω στα μάτια του. Ο ναύκληρός τον είχε συναντήση εις απόσταν πενήντα περίπου βημάτων από την ταβέρναν.

Ο Κόρτης εφάνετο σαν να είχε κάμη πολύν δρόμον με γοργά βήματα. Τα μάγουλά του εγαλάζην από τόν ιδρώτα. Τον είχαν λοιπόν κυνηγήση τα άστυνομικά όργανα; Και είχε κατορθώση άρά γε αύτός να διεφύγη την ίχνηλασίαν των;

Ο Τζών Κάρπεντερ, μ' έν νεύμα, του έδειξε την γωνίαν όπου εύρισκοντο οι άλλοι δύο. Ο Κόρτης επήγεν άμέσως κ' εκάθησε κοντά στο τραπέζι, και κατέβασε μονορούφι ένα ποτήρι ούισκ. ενώ συγχρόνως εκύτταζε με φοβισμένα βλέμματα την θύραν.

— Λοιπόν; τόν ήρώτησε με αγαλήν φωνήν ο Χάρρης Μάρκελ. Μήπως σε πήραν μυροδιά;

— Δεν πιστεύω!

— Είνε αστυφύλακες στο δρόμο;

— Ναι... καιμιά δεκαριά... ψάχνουν τα ξενοδοχεία, και δεν θ' άργήσουν να ρθουν κ' εδώ.

— Άπό πο! είπεν ο μάγειρος.

Ο Χάρρης Μάρκελ τόν ήνάγκασε να ξανακαθήση και είπε προς τόν Κόρτην:

— Όλα έτοιμα;

— Όλα.

— Και το καράβι πάντα άραγμένο;

— Πάντα, Χάρρη... Άλλά καθώς περνούσα από την προκυμαία, άκουσα να λένε πώς οι επιβάτες του «Γοργού» εφθασαν στην Κουίνστώου.

— Γι' αυτό λοιπόν, απήντησεν ο Χάρρης Μάρκελ, πρέπει εμείς να μαπακάρωμε πριν απ' αυτούς...

— Και πώς;... ήρώτησεν ο μάγειρος.

— Οι άλλοι κ' εγώ, απεκρίθη ο Κόρτης, εβάλωμε στο γέρι μια βάρκα...

— Και που την έχετε;... ήρώτησεν ο Χάρρης Μάρκελ.

— Πεντακόσια βήματα μακριά απ' εδώ, κοντά στο μάλο, αποκάτω από μια ξυλκία σκάλα.

— Και οι σύντροφοί μας;...

— Μας περιμένουν... Άς μη χάνωμε ούτε στιγμή!

— Πάμε λοιπόν! είπεν ο Χάρρης Μάρκελ.

Τα κεράσματα ήσαν προπληρωμένα, έπομένως δεν ήτον ανάγκη να φωνάζουν τόν ταβερνάρη. Οι τέσσαρες κακούργοι ήμπορούσαν μάλιστα ν' αναχωρήσουν από την ταβέρναν χωρίς να τους αντιληφθη κανείς, μέσα εις τόν διαβολικόν θέρυβον των πελατών της.

Την στιγμήν εκείνην, ήκούσθησαν απ' έξω φωναί και τρεξίματα ανθρώπων.

Ός φρόνιμος άνθρωπος, ο όποιός δεν επιθυμεί να εκθέση την πελατείαν του εις δυσάρεστα άπρόδοκτα, ο ταβερνάρης έμυσόνοιξε την θύραν, και είπε:

— Τό νού σας!... ή άστυνομία!

Βεβαίως πολλοί από τούς θεμιτώνς της «Κυανής Άλώπεκος» δεν είχαν καιμιάν όρεξιν να εύρεθούν εις στενήν συνάφειν με τα όργανα της άστυνομίας, διότι έγινεν άμέσως απεριγγραπτος συμφυρμός. Τρεις ή τέσσαρες μάλιστα ωρμήσαν προς την όπισω θύραν.

Μετα μέν στιγμήν, δώδεκα περίπου αστυφύλακες εισήλασαν εις την ταβέρναν και εκλείσθη την θύραν.

Έν τώ μεταξύ όμως, ο Χάρρης Μάρκελ και οι τρεις σύντροφοί του, πριν τους αντιληφθη κανείς, είχαν κατορθώση να φύγουν από την ταβέρναν.

(Έπειτα συνέχισα) Ν. ΠΟΙΗΤΗΣ

ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Στάς επτά θα σηκωθώ, Πρώτα-πρώτα θα ντυθώ. Στην Είκανα εμπρός θα πάθω Δια να προσευχηθώ. Και μετά την προσευχή, Τους γονείς μου θάσπασθώ Που με κάμνουν εύτυχη. Έπειτα... καφές με γάλα, Τό βιβλίο, — κι' όλα τάλλα.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΔΙΑΦΟΡΟΝ άν εισήλαθαι εις την Σχολαστήν ή διάφορον άν ή Έκκλησία μās προσκαλή εις τώ

Απόδεικνα

και εις τούς Χαιρετισμούς. Πηγαίνομεν, άλλ' ο νοός μας είνε ακόμη εις την Άποκρηάν... Είνε τóσον όλιγός καιρός άφθου μας άρσει, κ' έχομεν τόσας άναμνήσεις και τόσας έντυπώσεις από αυτήν!...

Είμαι βέβαιος λοιπόν ότι δεν θα παρενευθήςτε, άν σήμερα, σακραοστικώς, άντι να σχε όμιλήσω περί προσευχής και νηστείας, θέσας εκθέσω τας έντυπώσεις μου από κάποιον παιδικόν χορόν.

Είς τόν χορόν αυτόν παρευρέθην γάριν... της κόρης μου ή όποία ήτο εκ των προσκεκλημένων. Μην εκπλήτσεθε! δύο έτών κορίτσι εμπορεί εξείρετα να στέκεται εις τα ποδια του, και να τρέχη, και να κάμνη πώς χορεύει... Άλλ' ο φόβος μήπως ήθελε παρεκτραπή εις κλάμματα ή εις επίθεσιν κατά των γλυκυσμαίων, μ' έκαμε να την συνοδεύσω. Άλήθεια την συνώδεσε και ή μητέρα της 'άλλ' ή κόρη μου έχει την ιδιοτροπίαν... να φοβάται περισσότερο τόν μπαμπά της.

Έν τούτοις δεν ήτο ή μικρότερα εις εκείνον τόν χορόν. Είς ένα ή δύο κοριτσάκια θα είχε τό δικαίωμα να επιβληθη ως μεγαλύτερα κατά τινος μήνας. Η οικοδέσποινα πάλιν δεν ήτο περισσότερο από τεσσάρων έτών, και έν γένει τα παιδάκια, τα από δύο μέχρι πέντε έτών, επλόνάζαν. Περιερίσκοντο και πολλά μεγάλα, δωδεκαετή και δεκαπενταετή. Άλλ' όμολογώ ότι με έιλικνε περισσότερο τό θίαμα των μικρών νεοσών, της μαρίδας, καθώς ελεγχον περιφρονητικώς οι με γ α λ ο ι. Τι χαριτωμένος όμιλος! Τι χορός ιδίρρυθμος, χωρίς βήματα, χωρίς χρόνον, χωρίς τάξιν, ο χορός των μικρών εκείνων, τώ όποία επήδουσαν κ' εστρηφογύριζαν κατά βούλησιν, ή εκυλιόντο χάμω, με γέλια και με φωνές! Και τί συμπεφορά μεταξύ των, απλή, ειλικρινής και άδολος, χωρίς ψεύτικα κομπλιμέντα, χωρίς ύποκρίσεις και... χωρίς γαλλικά.

Ο χορός των δωδεκαετών και δεκαπενταετών δεν διέφερε σχεδόν καθόλου από ένα χορόν μεγάλων. Η αύτη ύποδουλώσις εις την έθιμοτυπίαν, ή ίδια άκρίβεια εις τούς βηματισμούς, ή ίδια

επιτηδεύσις εις την συμπεριφοράν. Άλλ' ο χορός της μαρίδας ήτο ο καθαυτό παιδικός χορός' τα δε έπεισώδιά του, — και είχε πλήθος έπεισώδιων, — ήσαν τώ περιεργότερα και τώ χαρακτηριστικώτερα.

— Τυτό, χορεύεις, ψυχή μου, με τη Μπεμπέκα; έρωτούσε μια μητέρα.

— Όχι! απαντούσεν άγρίως και άποτόμως ο Τότης.

— Γιατί;

— Γιατι δέ μάρεσι ή τουαλιέτα της.

— Μπα δεν ύτριπείσαι! έτσι λένε; Η τουαλιέτα της είνε πολύ ώραία.

— Όχι, δεν είνε! επέμεινε ο Τότης.

Την ίδιαν στιγμήν, ο δεκαπενταετής Μίμης έλεγε προς την δωδεκαετή ντάμν του:

— Τι κομφή που είνε ή φορεσιά σας, μαντζεζέ!

Και όμως, κατά βίθος, εμπορεί να είχε την αυτην ιδεάν με τίν Τότην...

— Μπέμπη! εφώναζεν άλλη μητέρα' δόσε λίγο χαροπολόγιο και της Φιφής.

— Δεν της δίνω! απαντούσε με πείσμα ο Μπέμπης. Είνε άσχημη!

Την ίδιαν στιγμήν ο δεκαπενταετής Τάκης έλεγε προς την συνομιληκόιν ντάμν του:

— Εύρετε, αύτό τό χρώμα σας πηγάνει πολύ. Σας κάμνει δέκα φορές εύμορφώτερη!

Και κατά βίθος εμπορεί να είχε την αυτην ιδεάν με τόν Μπέμπην.

Κάποτε άντήχησαν ξεφανητά. Τι είνε; Η μικρά Ίτσα έτοιμήσασε την μικράν Πιπίτσιν και της ετραβήξει τα μαλλιά. Και διετ να δικαιολογηθη, εφώναζε: «Δεν την χωνεύω! δεν την χωνεύω!» Την ίδιαν στιγμήν ή δεκαπενταετής Όλγα έλεγε προς την όμήλικόν της Φανήν: «Άγαπη μου! πόσον καιρόν είχα να σε ιδώ! πόσον σε είχα επιθυμήση!» Και πολύ πιθανόν τώ αισθημάτα της προς την Φανήν, να μην ήσαν διάφορα από τώ αισθημάτα της Ίτσας προς την Πιπίτσιν!

Τέτοια όσα θέλετε. Η αλήθεια είνε, ότι ή καθαυτό παιδική ηλικία, είνε ή ηλικία της άδολου, της άγρίας, άν θέλετε, ειλικρινείας, όταν ακόμη τα αισθημάτα της συμπαθείας ή της αντιπαθείας εκδηλούνται χωρίς περιορισμόν, χωρίς επιφύλαξιν. Άμα άρχισή ή επιτηδεύσις, ή ανειλικρίνεια, ή έθιμοτυπία και ή εύ γ έ ν ε ι α, τó παιδί παύει πλέον να είνε παιδί. Και τότε ο παιδικός χορός δεν διαφέρει καθόλου από τόν χορόν των μεγάλων.

'Άλλ' έως τότε τό παιδί πρέπει να είνε παιδί; — Παιδί σημαίνει πλάσμα μακαριώτερον, εύτυχώτερον και πλέον χαριτωμένο από ένα μέγαν. Και διετ αυτό θ' απαντούσα: 'Όσο τό δυνατόν περισσότερο!

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὥριαν κέρτα κ... (εὐχαρ.) Πηγεῖον (+ + ὁ ποῖος εἶπε δὲς ἐπὶ...)

Τῆς φιλίας μου Δ.Γ. ἡ ποῖα μου εὐαγγέζει... (Τῆς φιλίας μου Δ.Γ. ἡ ποῖα μου εὐαγγέζει...)

Παρακαλῶ τὸν φίλον μου Σ.Σ.Κ. νὰ μου... (Παρακαλῶ τὸν φίλον μου Σ.Σ.Κ. νὰ μου...)

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ὀλίγα... (Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ὀλίγα...)

Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος... (Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος...)

Τῆς φιλίας μου Δ.Γ. ἡ ποῖα μου εὐαγγέζει... (Τῆς φιλίας μου Δ.Γ. ἡ ποῖα μου εὐαγγέζει...)

Παρακαλῶ τὸν φίλον μου Σ.Σ.Κ. νὰ μου... (Παρακαλῶ τὸν φίλον μου Σ.Σ.Κ. νὰ μου...)

Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος... (Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος...)

Παρακαλῶ τὸν φίλον μου Σ.Σ.Κ. νὰ μου... (Παρακαλῶ τὸν φίλον μου Σ.Σ.Κ. νὰ μου...)

καὶ ἡ ἰδική σου φιλοπατρία μαρτυρεῖται ἐξ... (καὶ ἡ ἰδική σου φιλοπατρία μαρτυρεῖται ἐξ...)

Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος... (Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος...)

Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος... (Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος...)

Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος... (Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος...)

Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος... (Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος...)

Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος... (Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος...)

Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος... (Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος...)

Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος... (Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ παρόντος...)

71. Στοιχεῖογραφικός... (71. Στοιχεῖογραφικός...)

72. Πύραμις... (72. Πύραμις...)

73. Κροντογράφοι... (73. Κροντογράφοι...)

74. Μυστικά Ἐρωτήματα... (74. Μυστικά Ἐρωτήματα...)

75-79. Μαγικὸν γράμμα... (75-79. Μαγικὸν γράμμα...)

80. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς... (80. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς...)

81. Ἐλλειψομορφῶν... (81. Ἐλλειψομορφῶν...)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ... (ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ...)